

s najcrnjim sumnjama. Sem ratnih zarobljenika, prosečni građanin Okeanije nikad ne vidi građanina Evroazije ili Istazije. Isto tako, zabranjeno mu je da uči strani jezik. Ako bi mu se dopustilo da dolazi u dodir sa strancima, on bi otkrio da su to ljudska bića slična njemu samom, i da je najveći deo onog što mu je pričano o njima laž. Hermetički svet u kome on živi raspao bi se, a strah, mržnja i uverenje u sopstvenu ispravnost - elementi od kojih zavisi njegov moral - mogli bi ispariti. Stoga sve države shvataju da, ma koliko puta Persija, Egipat, Java i Cejlon prešli iz jednih ruku u druge, glavne granice ne sme preći ništa osim bombi. Ovo pokriva jednu činjenicu koja se nikad ne pominje naglas, ali se prećutno shvata i koristi kao osnova za političke postupke, naime činjenica da su u sve tri superdržave uslovi života uglavnom isti. U Okeaniji je vladajuća filozofija poznata kao englsoc, u Evroaziji se zove neoboljševizam, a u Istaziji ima kinesko ime koje se obično prevodi kao "obožavanje smrti", mada bi tačniji prevod bio "negacija sopstvene ličnosti." Građaninu Okeanije nije dopušteno da sazna išta bliže o postavkama ovih dveju filozofija; njega jedino uče da ih se gnuša kao varvarskih nasilja nad moralom i zdravim razumom. Uistinu se, međutim, ove tri filozofije skoro i ne razlikuju, a između društvenih sistema čiju ideološku osnovu čine nema nikakve razlike. Uvek je u pitanju ista piramidalna struktura, isto obožavanje polubožanskog vođe, ista privreda koja se održava neprekidnim ratom i radi za neprekidni rat. Iz ovoga sledi da tri superdržave ne samo da ne mogu pobediti jedna drugu, nego i da time ne bi stekle nikakvu korist. Naprotiv, dokle god su u ratu, one podržavaju jedna drugu, kao tri snopa kukuruza. I, po običaju, vladajuće grupe svih triju sila istovremeno imaju i nemaju jasnu predstavu o svojim delima. Oni su svoj život posvetili osvajanju sveta, ali isto tako znaju da je potrebno da se rat nastavi bez kraja i pobeđe. U međuvremenu, činjenica da opasnosti od poraza nema omogućava poricanje stvarnosti - specijalnu karakteristiku englsoca i ostalih dveju filozofija. Ovde je potrebno ponoviti ono što smo ranije rekli, naime da je rat, postavši tajana, iz osnova izmenio svoj karakter.

U prošlim vremenima, rat je skoro po definiciji, bio događaj koji se pre ili posle završava, obično jasnom pobedom ili porazom. Isto tako, u prošlosti je rat bio jedan od glavnih instrumenata pomoću kojih su se ljudska društva držala u dodiru sa fizičkom stvarnošću. Svi vladari su u svim vremenima pokušavali da svojim sledbenicima nametnu lažnu sliku stvarnosti, ali nisu sebi mogli dopustiti luksuz da podržavaju bilo kakvu iluziju koja bi mogla ići nauštrb vojnoj spremnosti. Sve dok je poraz značio gubitak nezavisnosti, ili bilo koji drugi rezultat koji se obično smatrao nepoželjnim, mere protiv poraza morale su biti ozbiljne. Fizičke činjenice se nisu mogle ignorisati. U filozofiji, ili religiji, ili etici, ili politici, dva i dva moglo je biti pet, ali kad se konstruiše top ili avion, moralo je biti četiri. Nespremni narodi su uvek bivali, pre ili posle, pobeđeni; a borba za spremnost je bila neprijatelj iluzija. Sem toga, da bi se postigla spremnost, trebalo je znati učiti od prošlosti, što je značilo da se morala imati manje-više tačna predstava o tome šta se u prošlosti dešavalo. Razume se, novine i udžbenici istorije su uvek bile prisutni i obojeni na određen način, ali falsifikati ovakve vrste koja se danas praktikuje nisu bili mogući. Rat je bio siguran branik duhovnog zdravlja, a što se ticalo vladajućih klasa, verovatno i najvažniji. Dok su se ratovi mogli gubiti ili dobijati, nijedna vladajuća klasa nije mogla biti potpuno neodgovorna.

Ali kad postane doslovno neprekidan, rat istovremeno prestaje da biva opasan. Kad je rat neprekidan, vojne potrebe nema. Tehnički napredak se može usporiti, a najopipljivije činjenice poreći ili zanemariti. Kao što smo videli, istraživački rad koji se može nazvati naučnim još uvek se vrši za potrebe rata, ali u osnovi predstavlja neku vrstu fantazije, pri čemu činjenica da on ne donosi rezultata pokazuje da rezultati nisu ni važni. Spremnost, čak ni vojna spremnost, više nije potrebna. U Okeaniji je jedino spremna Policija misli. Pošto je